

پیش‌بینی خطر ابتلا به روان‌پریشی با کمک ام.آر.آی

پژوهشگران آمریکایی در بررسی جدیدی دریافتند که می‌توان با کمک ام.آر.آی و تعدادی نشانگر عصبی، خطر ابتلا به روان‌پریشی را پیش‌بینی کرد.

پژوهشگران آمریکایی در بررسی جدیدی دریافتند که می‌توان با کمک ام.آر.آی و تعدادی نشانگر عصبی، خطر ابتلا به روان‌پریشی را پیش‌بینی کرد.

به گزارش ایسنا و به نقل از ساینس دیلی، شاید پژوهشگران به زودی روش جدیدی برای کمک به بیماران مبتلا به اختلالات روان‌پریشی از جمله اسکیزوفرنی ارائه دهند.

افرادی که صداهایی را می‌شنوند و چیزهایی را می‌بینند که افراد دیگر قادر به شنیدن و دیدن آنها نیستند، معمولاً مبتلا به اختلالات روان‌پریشی شناخته می‌شوند. پژوهشگران "دانشگاه میزوری" (MU) آمریکا، تعدادی نشانگر عصبی در مغز انسان کشف کرده‌اند که می‌توان از آنها برای شناسایی افرادی که در خطر ابتلا به اختلالات روان‌پریشی قرار دارند و درک زمان مناسب برای درمان موفقیت‌آمیز، استفاده کرد.

"جان کرنز" (John Kerns)، استاد روانشناسی دانشگاه میزوری گفت: اختلالات روان‌پریشی از جمله اسکیزوفرنی، اغلب مادام‌العمر و آزاردهنده هستند و هزینه‌های عمومی و اجتماعی آنها از هزینه درمان سرطان هم بیشتر است. هدف اصلی پژوهش ما، درک ماهیت خطر روان‌پریشی و پیشگیری از رنج کشیدن بیماران است.

به گفته پژوهشگران، اختلالات روان‌پریشی، با افزایش سطح دوپامین در ناحیه ای از مغز موسوم به "جسم مخطط" یا "استریاتوم" در ارتباط هستند. این ناحیه از مغز معمولاً افکار و عملکرد شخص را بر مبنای تجربه آنها در گذشته شکل می‌دهد.

نظر پژوهشگران این است که اختلالات روان‌پریشی، بازخورد ناقصی در یادگیری ارائه می‌دهند و به درک ناقص شخص می‌انجامند. از سوی دیگر، اندازه‌گیری سطح دوپامین در مغز، با هزینه بالا و با روشی تهاجمی صورت می‌گیرد. پژوهشگران دانشگاه میزوری در این پروژه، از روش ام.آر.آی استفاده کردند و دریافتند افرادی که در خطر ابتلا به اختلالات روان‌پریشی هستند، شواهدی مبنی بر نقص عملکرد استریاتوم را نشان می‌دهند.

کرنز افزود: این نقص در عملکرد هنگامی مشخص می‌شود که افراد نیاز به یادگیری از بازخوردهای مثبت و منفی دارند. برای مثال، ما دریافته‌ایم که خطر ابتلا به اختلالات روان‌پریشی، فعالیت استریاتوم را برای بازخورد مثبت افزایش می‌دهد و بازخورد منفی، فعالیت همین ناحیه از مغز را کاهش می‌دهد.

پژوهشگران باور دارند که شاید این الگوی فعالیت بتواند نشانه‌های اختلالات روان‌پریشی را توضیح دهد. برای مثال، فعالیت ناشی از افزایش بازخورد مثبت موجب می‌شود که فرضیات شخص، درست‌تر از آنچه هست به نظر برسند؛ در حالی که کاهش فعالیت بازخورد منفی موجب می‌شود که شخص کمتر ایده‌های منفی را کنار بگذارد.

این گروه پژوهشی قصد دارند بررسی‌های آینده خود را درباره بررسی میزان کارایی ام.آر.آی در پیش‌بینی خطر ابتلا به اختلالات روان‌پریشی و درمان‌های پیشگیری‌کننده انجام دهند. آنها امیدوارند که این پژوهش بتواند به پیشگیری از اختلالات روان‌پریشی کمک کند. هزینه‌های درمان را کاهش دهند و زندگی میلیون‌ها نفر را بهبود ببخشند.

این پژوهش، در مجله "Neuropsychopharmacology" به چاپ رسید.